

[Indenrigsministeren.]

i Tinget. Jeg tror, at den ærede Ordfører for et Parti, der i Tide og Utide taler om Ret, burde sidst af alle komme i den Situation, at det med Rette kan siges, at Ordføreren taler mod bedre Vidende. Maa jeg altsaa spørge det ærede Medlem: staar det ærede Medlem inde for Indholdet af den Pjece?

Duborg: Jeg finder ikke Anledning til at gaa langt ind paa Sagen. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne er i Virkeligheden ved hele sin lange Tale med stor Omhu gaaet udenom alt det, som Sagen drejede sig om. Der er ikke i denne lange Tale meget, som vedrører det foreliggende Lovforslag. Det eneste, kan jeg sige, i denne lange Tale, som virkelig forekom mig af stor Interesse, var dette, at Ordføreren uforbeholdt erkendte, at de af mig foretagne Beregninger var rigtige. Det vilde han ikke bestride. Det er mig en stor Tilfredsstillelse, for deri ligger altsaa, at man fra den Side godkender — hvad man ogsaa vil være nødt til, naar man saa at sige ikke vil benægte Fakta —, at man gaar ind for en Skattepolitik, en Skyldpolitik, hvad man nu fra den Side ønsker at kalde det, i alle Tilfælde en Politik, som gaar ud paa at fratage de nuværende Grundbesiddere deres nuværende Ejendommens Værdi — der er slet ikke Tale om Værdistigninger, men om den i Dag konstaterede Ejendomsværdi — uden Erstatning, idet der faktisk ikke ydes nogen nævneværdig Erstatning.

Det er fastslaaet ved denne Beregning, at den gældfri overhovedet ingen Erstatning faar, hans Ejendom tages i Løbet af 25 Aar, uden at han i noget af disse Aar har faaet nogen Erstatning. Og lad os se paa den anden Yderlighed. Vi tager en Mand — og saadanne er der mange af —, hvis Gæld er 100 pCt. af Ejendomsskylden. Her er Forholdet ogsaa det, at der fratages ham hele Ejendommens Værdi, skønt han reelt ikke ejer en Øre af den, og der gives ham en Erstatning, som jeg har udregnet til at være 347 Kr. for en Ejendom til 10 000 Kr. Jeg mener, at en saadan Form for Erstatning er næsten ikke Omtale værd.

Det fører jo ud i den Konsekvens, at hele den Politik, som det er dette Lovforslags officielle Formaal at fremme, nemlig at overføre Skatten fra Arbejdsfortjenesten til Grundværdien eller til anden Indtægt, netop fører Beskatningen gennem den særlige Maade, som den praktiseres paa, over paa den mest ensidige Beskatning af Arbejds-

fortjenesten, der nogen Sinde har været stillet Forslag om. Thi i Praksis kan det ikke være anderledes end, at den Mand, der sidder med en mindre Ejendom og har megen Gæld, og hvis Ejendom fratages ham, har ingen andre Veje at betale den Gæld, som Staten overlader til ham, end at betale den af sin opsparede Arbejdsfortjeneste.

Det er et Forslag, om hvilket man kan sige, at det vil det ene og gør det modsatte. Man kan sige om dette Forslag, at det kendetegnes fra først til sidst kapitalmæssigt set af, at det, som skulde være Hensigten med det, at udvikle Samfundet i liberalistisk Retning, at frigøre det for Statens Indgreb, for Forpligtelser overfor Staten, fører i sin Konsekvens ud i den rene Socialisme. Som jeg ogsaa sidst havde Lejlighed til at paavise under Omtalen af hele Kapitalforholdet, vil det gaa saaledes, at naar Staten tager Grundværdien, tvinges den over i ogsaa at finansiere Bygningskapitalerne, da man ikke kan henvise Folk til selv at skaffe de umaadelige Beløb, der skal til for at bebygge Jorderne og til at besætte dem.

Jeg vil gerne lige sige et Par Bemærkninger angaaende Formuebeskatningen, som det ærede Medlem Hr. Hans Hansen ogsaa var inde paa, idet han gjorde gældende, at der er langt større Formueværdier at beskatte, end jeg havde holdt mig til ved mine Beregninger, hvor jeg gik ud fra en Skatteformue paa ca. 9 Milliarder. Der fortæller det ærede Medlem, at vi har Obligationer af saa og saa store Værdier, og disse kan man beskatte. Nu kan man fornuftigvis ikke formuebeskatte andet end de virkelige Formuer, selve Obligationsbeholdningerne er slet ingen Maalestok for de enkeltes Formuer. Mange Obligationer staar jo i Selskaber, i Sparekasser, og paa alle andre Steder, end hvor de optræder som virkelig Formue, og de kan slet ikke være Maalestok.

Men det graverende er i Virkeligheden med Hensyn til denne Betragtning, at selve det Forslag, der er forelagt, netop ogsaa gaar ud fra den ved den nuværende Vurderingsform ansatte Formueskat. Derfor maa vi selvfølgelig — det er ogsaa den eneste Vej, det er muligt at gaa — regne med den Formueansættelse, vi har, og den er som bekendt 9 Milliarder. Og jeg tør hævde, at den efter Fradrag af Jordværdien — særlig hvis man ogsaa vil tage Hensyn til den Kapitalflugt, som en Lovgivning af denne Art naturligt vil medføre — vil blive formindsket yderligere derudover, saa man roligt kan sige, at den i det mindste kommer